

¹Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira. ²Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik évig. ³Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, ⁴elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania. ⁵Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; ha csak az erőtlenségeimmel nem. ⁶Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall; ⁷még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. ⁸Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. ⁹De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. ¹⁰Ezért a Krisztusért örööm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőltelen vagyok, akkor vagyok erős.

Kedves testvéreim!

A héten jelent meg a következő írás az evangélikus honlapon: „Egy egyházi gondnok nagyon kíváncsi volt, milyen lelkipásztort is szeretne magának a gyülekezet. Ezért egy maga által írott levelet vitt magával a gyülekezet vezetőinek gyűlésére, és úgy olvasta fel, mintha egy jelentkező levele volna. A levél így hangzott:

Testvérek, hallottam, hogy a ti közösségetek pásztort keres, és engem érdekelne a hely. Vannak egyes pozitív erőnyeim, melyeket értékesnek ítélnének. Abban a kegyelemben van részem, hogy kellő erővel és meggyőződéssel prédikálok, és írói készségemmel is jelentős sikereket értem el.

Azt mondják rólam, hogy jó szervezőképességem van. Valóban igazolni tudom ügyességemet, mivel több város gyülekezeti vezetője voltam már. De bizonyos embereknek vannak kifogásaik ellenem.

Már 50 éves vagyok, de egy közösségnél sem töltöttem három évnél több időt. Némely gyülekezetet el kellett hagynom, mivel nyugtalanságot okoztam közöttük. Be kell vallanom azt is, hogy háromszor vagy négyszer börtönben is ültem, de nem azért, mintha valami rosszat tettem volna. Az egészségem kívánnivalókat hagy maga után, mivel kétkezi munkát végeztem, hogy megélhessek.

Gyülekezeteim elég kicsik voltak, habár nagyvárosokban volt a székhelyük. Néhol nézeteltéréseim adódtak más vallási közösségek vezetőivel. Hogy az igazságnál maradjak azt is el kell mondanom, hogy egyesek bíróság elé idéztek és testi sérüléseket is okoztak. Az adminisztráció sem ment a legjobban. Ismert vagyok arról, hogy elfelejtem néha azt, akit megkereszteltem. Szeretnék az önök segítségére lenni, és tőlem telhetően mindent megtenni az önök közösségéért.

Amikor a levelet felolvasta, megkérdezte az egyházi gondnok, hogy nem érdekelné-e a vezetőséget ez a jelentkező. A visszautasító válasz így hangzott:

– Csak nem foglalkozhatunk egy beteges, civakodást szító és feledékeny pályázóval!

Tulajdonképpen még sértve is érezték magukat, hogy egy ilyen egyáltalán ajánlkozni is mer.

– Na, azért legalább a nevét mondja meg! – kíváncsiskodott egyikük.

A válasz így hangzott:

– Pál apostol.”

Azt hiszem ez a történet, pont arról szól, amiről mai alapigénk. Mert a mai vasárnap igéjében Pál éppen egy ajánlólevelet ír magáról az eléggé elitistán gondolkodó Korinthusi gyülekezetnek. Annak a közösségnek, amelyet éppen ő alapított, és amely, amint kitette a lábát a városból megkérdőjelezte Pál apostoli tekintélyét. Csodák, jelek történtek a gyülekezetben, egy igazi sikertörténet volt a keresztyénség terjedése a Peloponnészoszi félsziget lakósaik között. Ugyanakkor sok-sok tévtanító is szeretett volna hasznot húzni a keresztyénség terjedéséből, így adódhatott, hogy a korinthusi közösség szembefordult Pállal. Nem is apostol, nem hiteles, megbízhatatlan, kétértelmű, könnyelmű. Pál egy erélyes hangú levél után írja ezt a levelét, az a levél eléggé erős hangvételű lehetett, fenn se maradt, és ugye tudjuk, hogy utána küldte ezt a békésebb hangneműt, de ha elolvassuk, és ez a békülékeny levél, akkor képet alkothatunk arról, hogy milyen lehetett az első. Pál itt sem rejti véka alá csalódottságát, és ha nem tudnánk az előzményeket, akkor azt gondolhatnánk, hogy eléggé beképzelt módon osztja meg az megbízhatatlanságát, kétértelműségét, könnyelműségét cáfoló érveket.

Pál itt egy olyan gyülekezetnek ír, akiket becsaptak, és akiknek azt mondták, hogy akkor vagy jó keresztyén, akkor vagy hívő, ha erős vagy, ha nincsenek kétségeid, ha egészséges vagy, ha tökéletes vagy.

A múlt héten már szóba került az ókori olimpia, a tökéletesen teljesítő megistenülésének útja. Az Olimpiától 100 km-re fekvő Korinthus lakosai hittek az ember felemelkedésében, a görög eszményben. Megistenülés a tökéletesedés útján. Ugyanez a gondolat a zsidóságban is megjelenik, gondoljunk csak Jób könyvére, ahol a barátok gyözködik Jóbot, hogy biztosan azért veszíti el mindenét, mert vétett az Isten ellen. Jól mutatja ez a könyv az ember gondolkodását, így gondolkodik minden vallás, és bizony a keresztyénséget, minket is sokszor

megkísért ez a gondolat: légy tökéletes, hogy Isten elfogadjon. Élj úgy, ahogy ő parancsolja és akkor Isten majd szeretni fog, akkor lesz egészséged, lesz munkád, rendezett családi életed, akkor nem érhet semmi baj. Ez a gondolkodás téves. Nem így működik, és erről beszél ma Pál. Először is elmond egy történetet, ami vele történhetett, bár ő mintegy kívülálló meséli el. ²*Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik égig.* ³*Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.* Csodálatos elragadtatásban volt része, amiről nem tudunk meg többet, nem is kell tudnunk többet, a lényeg, hogy egy olyan csoda részese volt Pál, amelyre mindenki vágyik: az Istennel kapcsolatos teljes bizonyosság ez.

Amikor olyanokkal beszélgetek, akik nem templomba járó, nem hívő emberek, akkor gyakran előkerül a kérdés: és hogyan tértél meg? Hogyan szólt hozzád Isten? Ilyenkor aztán várják a fentihez hasonló beszámolót, de sajnos csalódást kell okoznom, mert nem volt ilyen. Isten ugyan megszólított, én ezt csodának is éltem meg, de egy kívülálló szemével nem volt benne semmi különös: mert mi érdekes van abban, ha valaki olvassa a Bibliát és hallgatja az igehirdetést, aztán megtér, elfogadja Jézust megváltójának, és próbál az ő igéje szerint élni? Semmi különös. És éppen ezt hangsúlyozza Pál is alapigéinkben, de ő még egy lépéssel tovább is megy. Ezt mondja:

Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklek magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall;

A világ, az emberek elvárják tőlünk ezeket a különleges megtérési élményeket. És még valamit: a tökéletes életet. „Hogy lehet az, hogy te keresztyén vagy és mégis...” ezt és ezt teszed? Milyen Istened van, aki nem gyógyítja meg a betegségedet? Ha annyira szeret téged az Istened, akkor miért nincs munkád, családod, autód, házad...? Igen elvárják tőlünk a tökéletes életet, ezzel is igazolva magukat. De elvárjuk ám ezt mi is magunktól, különben nem hordanánk álarcokat. Mert az életünk, a keresztyénnek mondott életünk egy évi 365 napos farsang, fent van az álarc, ami ápol és eltakar, ami kiegyenesíti a bőrt, ami mögé bújva büszkén kiállhatunk mindenki elé, lám milyen szép vagyok, milyen szép az életem. Igen, sajnos ilyenek vagyunk, tudja ezt Pál is, és ezért megtesz egy nagyon népszerűtlen lépést. Leveszi a saját álarcát. Azt mondja:

Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam.

Az a Pál, akinek része volt csodálatos megtérésben, része volt elragadtatásban, aki számtalan gyülekezetet alapított, aki a legtöbbet tett, hogy a keresztyénség elterjedjen, kiáll, és azt mondja: nézzetek meg úgy, ahogy vagyok, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön.

Pál szenved. Szenvet és ő ezzel dicsekszik. Hogy mi volt ez a tövis Pál életében? Talán egy betegség, talán valamilyen bűn, nem ez a fontos, hanem az, amit hozzátesz: hogy el ne bizakodjam. Azért kaptam, hogy el ne bízzam magam.

Döbbenetes szavak, mint ahogy Luther szavai is, aki azt mondja: „Bűneim oly számosak és oly súlyosak, hogy ha azokat a maguk valóságában ismerném, belehalnék az iszonyatba. Isten azonban kegyelmes. Csak annyit ismertem meg velem bűneimből, hogy el ne bízzam magamat!”

Számomra az istentisztelet egyik legszebb része az úrvacsoravétel előtti közös gyónás: amikor felállunk és Isten és egymás előtt is, levetjük az álarcot, és kimondjuk: bűnös vagyok Uram, kegyelemre szorulok.

Pál azt a kinyilatkoztatást kapja: „*elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz!*”

Mikor kapja ezt Pál? Az előző fejezetben felsorolja, akkor, amikor túl van: ötször negyven botütésen, három megvesszőzésen, egy megkövezésen, három hajótörésen, néhány bebörtönzésen és még sorolhatnánk. *Elég neked az én kegyelemem*, a Jézus Krisztusért a bűneidre kapott bocsánat. Mert semmi más nem fontos. „Kincset, életet, hitvest, gyermeket, mind elvehetik, mit ér ez önekik, mienk a menny örökre.”

Ki tudjuk-e mondani Lutherral, Pállal ezeket a szavakat?

Tudunk-e így ráhagyni Istenre? Levetve álarcot, hátat fordítani az elvárásoknak, dicsekedve az erőtlenségeinkkel?

Nem, ez nem megy. Nem megy saját erőnkől. Olyanok vagyunk, mint a viccbe a nyuszika, aki beleesik a gödörbe, próbál kimászni, de mindig visszacsúszik. Aztán elkezdi kiabálni, hogy segítség – segítség, amivel kockáztatja azt, hogy esetleg a farkas is meghallja, - mondhatni dicsekszik erőtlenségével –, éppen a medve megy arra, a nagy és erős medve, aki nem akarja bántani nyuszikát. És lekiabál a gödörbe: nyuszika várj, hozok kötelet: és nyuszika visszakibál: nem várok.

A viccbeli várj: a kegyelem.

Isten jön, és lehajol hozzánk. Azt mondja: nem kell tökéletesnek lenned, nem kell csodálatos eseményeknek történnie, hogy ez én utamon járj, egyszerűen csak fogadd el a kötelet, és amikor kihúztalak, akkor fogadd el a térképet, amelyen be vannak jelölve a gödrök. És ha mégis beleesnél, akkor kiálts hangosan, had hallják meg mások is, hátha ők is elkezdenek kiabálni, és én nekik is tudok segíteni. Az én erőm erőtlenség által ér célhoz.

Vársz?